

Jelenia Góra, dnia 12 lipca 2024 r.

SKO.OŚ/41/4/24

DECYZJA
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
W JELENIEJ GÓRZE

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2024 r. poz. 572), oraz art. 71 ust. 2, art. 80 ust. 1m art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm.), po § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm.), rozpoznaniu odwołania SunFarm 6 Sp. z o. o. z siedzibą w Krakowie reprezentowanej przez adwokata Grzegorza Rudnickiego, Kancelaria Adwokacka Adam Goliński, ul. Żeromskiego 19/1, 65-066 Zielona Góra, od decyzji nr RGKŚ.6220.10.2022 z 22 grudnia 2023 r. wydanej przez Wójta Gminy Marciszów o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji polegającej na budowie do czterech farm fotowoltaicznych o mocy do 1 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na części działki o numerze ewidencyjnym 81/2 w miejscowości Nagórnik, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze

o r z e k a

uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i sprawę przekazać organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją nr 3/2023 z 11 stycznia 2023 r. Wójt Gminy Marciszów odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji polegającej na budowie do czterech farm fotowoltaicznych o mocy do 1 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na części działki o numerze ewidencyjnym 81/2 w miejscowości Nagórnik. W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego działka 81/2 - stanowi teren leśny — D 6 RL. Mając powyższe na względzie na tym terenie w ocenie organu I instancji, plan wykluczył lokalizację przedsięwzięcia planowanego.

W wyniku rozpoznania odwołania złożonego przez SunFarm 6 Sp. z o. o. z siedzibą w Krakowie reprezentowanej przez adwokata Grzegorza Rudnickiego, decyzją z dnia 06 marca 2023 r nr SKO.OŚ/41/7/23 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze uchyliło powyższą decyzję i sprawę przekazało organowi I instancji do ponownego rozpoznania. Kolegium wskazało w szczególności, że decyzje organu I instancji była przedwczesna. Organ nie dokonał bowiem analizy, czy planowana przez odwołującą się spółkę inwestycja koliduje z przeznaczeniem w planie. Nie wiadomo, czy kwestie te organ poddawał ocenie, czy też uznał, że fakt przeznaczenia terenu jako teren leśny, co do zasady wyklucza jakąkolwiek zmianę na tym terenie. Kolegium wskazało, że te okoliczności winien organ wyjaśnić w ramach ponownego rozpoznania sprawy. Kolegium nadmieniło, że w decyzji organ nawet nie przywołał uchwały jaką Rada Gminy uchwaliła plan, nie podał jej daty, nazwy.

Następnie Wójt Gminy Marciszów wydał obecnie skarżoną decyzję nr RGKŚ.6220.10.2022 z 22 grudnia 2023 r. o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji polegającej na budowie do czterech farm fotowoltaicznych o mocy do 1 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na części działki o numerze ewidencyjnym 81/2 w miejscowości Nagórniki. Organ wskazał, że uzupełnił materiał dowodowy o aktualny wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz o informacje ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego dla działki nr 81/2 obręb Nagórniki, gmina Marciszów. Na podstawie powyższych dokumentów Organ potwierdził, iż działka nr 81/2 obręb Nagórniki w całości znajduje się w granicach terenu objętych obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, podjętym Uchwałą Nr XVI/272/2001 Rady Gminy Marciszów z dnia 28.12.2001 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Marciszów, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 34 z dnia 27.03.2002 r. pod pozycją 882. Zgodnie, z którym działka oznaczona jest na rysunku planu symbolem D 6 RL, dla tego terenu obowiązują następujące ustalenia - tereny leśne. Ponadto nieruchomości w Nagórniki znajduje się w granicach objętych ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Marciszów uchwalonego Uchwałą Rady Gminy w Marciszowie Nr XXV/198/00 z dnia 29.11.2000 r. ze zmianami, które ustala przeznaczenie: teren lasów, teren zaopatrzenia w wodę, niewielka część działki znajduje się w strefie obserwacji archeologicznej wsi Nagórniki. Plan miejscowy musi odpowiadać określonej w Studium polityce przestrzennej gminy i jest to jedno z podstawowych kryteriów określających docelowe przeznaczenie nieruchomości objętych planem. Obowiązujące Studium już od momentu uchwalenia wskazuje, iż zamiarem gminy, podstawowym kierunkiem, odnoszącym

podstawowym kierunkiem, odnoszącym się do terenów leśnych jest ich ochrona, czego wyrazem jest uchwalenie dla tego terenu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jednocześnie istotnym jest przypomnienie, że plan miejscowy jest podstawowym narzędziem kształtowania polityki przestrzennej. Jeżeli gmina posiada samodzielność planistyczną i odpowiada za ład przestrzenny, należący przecież do zadań własnych (art. 7 ustawy z dnia marca 1990 r. o samorządzie gminnym, tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.) to winna realizować go w zgodzie z przyjętymi założeniami, w sposób określony w przepisach. Odnosząc się zaś do przepisu art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r., poz. 503, dalej ustawa upzp) aktualnie uchylonym - „Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, w studium ustala się ich rozmieszczenie” organ zwrócił uwagę, iż przepis ten nie zobowiązuje do wyznaczenia takich obszarów, wyraźnie pozostawia gminie jako organowi kształtującemu politykę przestrzenną wybór co do podjęcia decyzji o wyznaczeniu lub niewyznaczeniu obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z OZE. Jak natomiast stanowił wówczas art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy upzp w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych, związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 9 grudnia 2020 r. sygn. II OSK 3705/19 regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy upzp oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. Treść art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy upzp. świadczy o tym, że wolą ustawodawcy jest, aby inwestycje, w ramach których planuje się rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW, były realizowane przede wszystkim na podstawie ustaleń planu miejscowego. Oznacza to, że aby inwestycja mogła zostać uznana za zgodną z planem miejscowym, to powinna zostać zlokalizowana na teren je, na którym w planie miejscowym wprost przewidziano rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW.

Decyzja ta była doręczana stronom postępowania w drodze obwieszczenia, gdyż organ uznał, że w sprawie ma zastosowanie art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ustawowym terminie odwołanie wniósł inwestor SunFarm 6 Sp. z o. o. z siedzibą w Krakowie reprezentowanej przez adwokata Grzegorza Rudnickiego. Decyzji zarzucił:

a) naruszenie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez ich niezastosowanie i wydanie decyzji z pominięciem przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, mimo iż w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odstąpienia przez organ od przeprowadzenia oceny;

b) art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez jego niezastosowanie i pominięcie przez organ I instancji, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zatwierdzony Uchwałą nr XLV/272/2001 Rady Gminy Marciszów z dnia 28 grudnia 2001 r. jako obowiązujący w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zachował moc, co powinno zostać uwzględnione przez organ I instancji przy ustaleniu stanu prawnego sprawy, a co miało istotne znaczenie dla oceny wniosku Strony;

c) art. 10 ust. 2a w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uchylonych ustawą z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw zmieniającej nin. ustawę z dniem 24 września 2023 r., przejawiające się poprzez nieprawidłowe przywołanie i zastosowanie prowadzące do przyjęcia błędnego założenia, jakoby nadmienione uprzednio przepisy prawa znajdowały zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Marciszów powstał przed wejściem w życie art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a zatem nie musi spełniać kryteriów wskazanych w ww. przepisie prawa,

d) art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez jego błędne zastosowanie i ustalenie, że wskazana przez Stronę lokalizacja przedsięwzięcia jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, mimo iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Marciszów nie dokonano wskazania terenów, na których ustala się przeznaczenie związane ze świadczeniem usług w zakresie odnawialnych źródeł energii i w konsekwencji dopuszcza się lokalizację urządzeń infrastruktury technicznej z tym związanej, co nie powinno prowadzić do ustalenia, że

lokalizacja przedsięwzięcia jest niezgodna z ustaleniami zawartymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli przeznaczenie tego terenu ustalone w studium z dnia 29 listopada 2000 r. przewiduje. możliwość zagospodarowania przywołanego uprzednio terenu na cele przemysłowe,

e) naruszenie przepisu art. 84 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku [Jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, przejawiające się poprzez jego niezastosowanie i w rezultacie nie zawarcie w sentencji decyzji stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko;

f) naruszenie przepisu art. 7a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego, przejawiające się poprzez jego niezastosowanie w konsekwencji przyjęcie nieprawidłowego założenia, jakoby nieuwzględnienie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym dla Gminy Marciszów terenów przeznaczonych na świadczenie usług w zakresie odnawialnych źródeł energii, powinno być rozpatrywane w sposób krzywdzący dla Strony i w konsekwencji zaliczane na niekorzyść przywołanej uprzednio Strony,

g) naruszenie przepisu art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego, przejawiające się poprzez przyjęcie nieprawidłowego założenia jakoby interes społeczny reprezentowany przez lokalną społeczność, która sprzeciwia się planowanej inwestycji powinien mieć charakter prymarny względem interesu Strony i w rezultacie pominięcie przy podejmowaniu rzeczonyj decyzji słusznego interesu przywołanej uprzednio Strony.

Z uwagi na powyższe strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Organowi I instancji.

Rozstrzygając jak we wstępie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wzięło pod uwagę co następuje:

Materialnoprawną podstawę wydanej w sprawie decyzji stanowiły przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 1094 ze zm.) dalej uioś.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco

oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm.), do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi, lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:

- a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,
- b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a.

W tej sytuacji – stosownie do art. 71 ust. 2 ustawy – uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest wymagane.

Stosownie do treści art. 80 ust. 1 ustawy, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl art. 80 ust. 2 *ab initio* ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Przewidziane w dalszej części powołanego przepisu wyłączenia nie mają w sprawie zastosowania, a zatem pozostają poza przedmiotem postępowania. We wskazanym przepisie określone zostały zatem przesłanki wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach związane z oceną lokalizacji przedsięwzięcia w zgodzie z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przesłanki te określone są pozytywnie, tzn. wskazują warunki, których spełnienie jest konieczne do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zezwalających na realizację przedsięwzięcia.

Jak prawidłowo wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, ze wskazanych przepisów wynika, że regułą jest konieczność stwierdzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (ust. 2). Zgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest

w świetle art. 80 ust. 2 ustawy podstawowym kryterium oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (zob. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt II OSK 2460/16; z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17; z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17). Wyjaśnić należy także, że wymóg zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odnosi się do każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem decyzji wyraźnie wskazanych w art. 80 ust. 2 zdanie drugie ustawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy), organy mają ograniczony zakres materiału dowodowego opierając się przede wszystkim na złożonej przez inwestora karcie informacyjnej przedsięwzięcia bądź przedłożonym organowi raporcie o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko. To wskazane dokumenty stanowią kluczowy dowód w sprawie i muszą zostać ocenione w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt III OSK 163/21).

Zauważenia wymaga również, że stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. *„Po stwierdzeniu sprzeczności zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (art. 46 ust. 3 ustawy), analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia (art. 47 ustawy), czy też uzgodnień z art. 48 ustawy.”* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II OSK 1036/07, LEX nr 489569). Stanowisko to podtrzymał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17, wskazując, że *„Skoro z treści art. 80 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1235 ze zm.) wynika, że*

decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe”.

W obecnym stanie prawnym systemy fotowoltaiczne wprost zostały zaliczone do zabudowy przemysłowej, na co wskazuje aktualne brzmienie przepisu § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b cyt. rozporządzenia, który stanowi, że do wskazanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zalicza się zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi, lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a (obszary objęte formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy).

W kwestii możliwości zaliczenia systemów fotowoltaicznych do urządzeń przemysłowych należy przyjąć za przeważającą linię linii orzecniczą sądów administracyjnych, w której przyjęto, że elektrownie fotowoltaiczne o mocy przekraczającej 100 kW nie stanowią urządzeń infrastruktury technicznej (por. wyroki NSA: z dnia 14 listopada 2018 r. sygn. II OSK 2758/16, LEX nr 2629084; z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. II OSK 2727/17, LEX nr 2746523). W wyroku z dnia 12 stycznia 2018 r. sygn. II OSK 794/16 (LEX nr 2464426) NSA zwrócił uwagę, że: "realizacja inwestycji w zakresie systemów fotowoltaicznych służących wytwarzaniu energii elektrycznej (elektrownie, farmy fotowoltaiczne) prowadzi do faktycznej zmiany przeznaczenia terenu z funkcji np. upraw rolnych na funkcję przemysłową."

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do tego, czy planowane przez skarżącą zamierzenie inwestycyjne polegające na budowie do czterech farm fotowoltaicznych o mocy do 1 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na części działki o nr ewidencyjnej 81/2 w miejscowości Nagórniki jest zgodne z aktualnie obowiązującym planem miejscowym. Kwestią sporną jest interpretacja ustaleń tego planu.

Wskazać trzeba, że dla obszaru planowanej inwestycji, w dniu orzekania przez organ I instancji, obowiązywał miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, podjęty Uchwałą Nr XV/272/2001 Rady Gminy Marciszów z dnia 28.12.2001 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Marciszów, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego Nr 34 z dnia 27.03.2002 r. pod

pozycją 882. Zgodnie z tym m.p.z.p. działka objęta wnioskiem nr 81/2 położona we wsi Nagórnik oznaczona jest na rysunku planu symbolem D 6 RL, dla tego terenu obowiązują ustalenia - tereny leśne. Jednocześnie plan ten nie ustanawiał ani zakazów ani nakazów dla ewentualnej zabudowy na takim terenie.

W toku postępowania odwoławczego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze pozyskało informację, iż w dniu 24 lutego 2024 r. wszedł w życie nowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (Uchwała Nr LXIII/381/2024 Rady Gminy Marciszów z dnia 26 stycznia 2024 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów w miejscowościach: Marciszów, Domanów, Nagórnik, Pustelnik, Wieściszowice, Ciechanowice i Sędziszów, Dz. Urz. Woj. Dolnośląskiego z 09.02.24 poz. 1032) który obejmuje działkę objętą wnioskiem tj. 81/2 położoną w miejscowości Nagórnik, oznaczoną w planie symbolem 3.19L.

Na wezwanie organu odwoławczego, organ I instancji pismem z dnia 18 czerwca 2024 r. przedłożył wypis i wyrys z owego planu miejscowego. Działka nr 7/1 obręb Nagórnik została w planie oznaczona jako 3.19L, przeznaczenie terenu to teren lasu, zaś odnośnie zasad przeznaczenia terenu uchwałodawca ustalił, iż dopuszcza się zagospodarowanie zgodne z przepisami odrębnymi.

Już sama kwestia zmiany przepisów miejscowych na których organ I instancji oparł swoją decyzję stanowi przesłankę do uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania. Mimo bowiem, iż działka objęta wnioskiem ma w obecnie obowiązującym planie miejscowym to samo przeznaczenie, co w planie, na podstawie którego organ orzekał, to ustalenia szczegółowe planu są inne. Ponadto z uwagi na dwuinstancyjność postępowania administracyjnego strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego zbadania jego sprawy. Gdyby dziś Kolegium orzekło na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, to strona by ten przywilej utraciła. Ma to także znaczenie w tym kontekście, iż większość zarzutów odwołującej się strony odnosi się do faktu, iż ówczesny plan był uchwalany dawno, tj. wtedy gdy nie były jeszcze znane inwestycje w postaci instalacji fotowoltaicznej. Te zarzuty w obecnym stanie prawnym, tj. wobec obowiązywania nowego miejscowego planu nie mają już racji bytu. Również zarzuty odwołującej się odnośnie naruszenia art. 10 ust. 2a w związku z art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym są bezzasadne, bowiem przepisy ten zostały uchylone z dniem 24 września 2023 r.

Kwestie zgodności lub nie z m.p.z.p. organ ocenie w ramach ponownego rozpoznania sprawy. Kolegium wskazuje przy tym, iż organ nie może automatycznie przesądzać, że na

gruntach leśnych nie można lokalizować inwestycji typu farma fotowoltaiczna. Kwestia ta każdorazowo wymaga zbadania w kontekście zapisów planu miejscowego. Nadmienić należy, iż mocą art. 1 pkt 14 lit. c ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688) dodano w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym art. 14 ust. 6a u.p.z.p. o treści:

Zmiana zagospodarowania terenu, dotycząca:

- 1) *obiektów handlu wielkopowierzchniowego,*
- 2) *niezamontowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii*

lokalizowanych:

- a) *na użytkach rolnych klasy I-III i gruntach leśnych,*
- b) *na użytkach rolnych klasy IV, o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 150 kW lub wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej,*
- c) *na gruntach innych niż wskazane w lit. a i b, o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 1000 kW*

- następuje na podstawie planu miejscowego.

Tym samym ustawodawca, co do zasady dopuszcza lokalizowanie niezamontowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii ,lokalizowanych na gruntach leśnych, jeśli zapisy planu na to pozwalają. Te kwestie winien już zbadać organ I instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy.

Końcowo Kolegium wskazuje odwołującej się, że bezzasadne są jej zarzuty dotyczące nie zawarcia w sentencji decyzji stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzania oceny na oddziaływanie na środowisko dla przedmiotowej decyzji. Taki zapis mogły widnieć jedynie w decyzji pozytywnej. W konsekwencji w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze w składzie:

Przewodniczący Składu Orzekającego: *Agnieszka Mazurkiewicz (spr.)*

Członkowie: **Henryk Bloch**

Mariola Kurach

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna.
2. Stosownie do art. 64a. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym, na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw. Zgodnie z art. 64b ustawy p.p.s.a, sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.
3. Sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze.
4. Wysokość wpisu sądowego wynosi w tej sprawie 100 zł (na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 221 poz. 2193)
5. Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. strony postępowania w drodze obwieszczenia (art. 49 Kpa):
2. adwokat Grzegorz Rudnicki, Kancelaria Adwokacka Adam Goliński, ul. Żeromskiego 19/1, 65-066 Zielona Góra (pełnomocnik SunFarm6 Sp. z o. o.)
3. Wójt Gminy Marciszów + zwrot akt
4. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu, al. Jana Matejki 6, 50-333 Wrocław (w trybie art. 74 ust. 4 uioś)
5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Zarząd Zlewni w Legnicy, ul. Rataja 32, 59-220 Legnica (w trybie art. 74 ust. 4 uioś)
6. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Kamiennej Górze, ul. Sienkiewicza 5, 58-400 Kamienna Góra (w trybie art. 74 ust. 4 uioś)
7. aa

